

FECSCKE CSABA

Keresd a kulcsot

tudod az a baj veled hogy
nem találod hozzám a kulcsot
mondta egyszer szomorúan
és egy nő szomorúsága olyan
mint a májusi zápor bőrig ázól ugyan
de élvezed és libabőrös leszel tőle
én nem is kerestem azt a kulcsot
pedig talán ott lapul a lábtörlő alatt
hogy miért nem fedje játékos homály
ettől olyan izgalmas az egész
élvezettel nyalogatni a sebeket
mintha csak betévedt volna az ember
pár percre saját életébe

Vasárnap délután

egy helyben toporgó idő
ilyenkor tán a fű se nő nem őszül tovább
hajad szakállad egykedvűen lóगतod fejed
árnyékos az éjszakára készül
lelappad sörödz a hab valahogy így
hunyászkodik meg az élet is az öreg testben
mintha egyenesen a székből nőttél volna ki
furcsa kentaur hozzátartozol a megszokott képhez
a pléhasztalhoz amely régóta próbál zöldjétől szabadulni
horpadásaiban a víz mint nedvedző szemedben a könny
tükrözi a fáradt esti fényeket
torznak látod ami különben ép
szürkének a sötétet kiejti csőréből füttyét
a feketerigó fejed fölött a gesztenyefán
arcodba hull egy rozsdás falevél darabka a nyárból
poharad üres a szíved is
nyakadon a hétfő

Kerti party

őszi kávét kortyolgotok az alpakka
kiskanál úgy koccan a csésze falához
mint cinkecsőr az ablaküveghez
de ne szaladjunk előre szimatoló
kiskutyaként vissza-visszaugatva
a gazdinak látod milyen vakmerő vagyok
ne szívódjék fel a metaforában a sötét
mint vérben az alkohol
annyi mindenre emlékezhet most
a test félmúlt testhőmérsékleten
sóhaj az elkoszlott szív szociológiája
ó mennyi napsütötte vágy és mennyi
tisztázatlan kapcsolat elfojtott
és túljátszott szerep rosszul szigetelt
érzés ezekben a viszonyokban
még nyílnak a kerti virágok és a lehetőségek
elhull eliramlik szeretnéd még egyszer
megtáncoltatni szemedben drágakövek bizarr fényeit